

jeg for mit Vedkommende er rede til at hde til Forsvaret det, der efter min Opfattelse kan bæres af Nationen, for saa vidt ikke andre Opgaver skulle lide Brøst derved, skal jeg kun sige, at deraf følger jo, at der naturligvis kan være enkelte Ting af det, der her er foreslaaet, som man mulig kunde gaa med til, men i det hele og store er jeg dog bange for, at med saadanne Bevillinger naar man vanskelig igennem. Med disse Bemærkninger skal jeg altsaa anbefale mine ærede Meningsfæller at stemme imod alle disse Ændringer, der ere stillede af Krigsministeren paa § 22 og § 26.

Madsen-Mygdal: Det har interesseret mig, at den foregaaende Taler baade i Gaar og i Dag har lagt særlig Vægt paa, at han saa godt kunde være med til at give en Finanslov til Ministeriet Estrup, men jeg beklager, at han fremdeles ikke har været saa heldig at have opdaget eller lagt Mærke til, at han tidligere har haft en ganske anden Opfattelse. Naar jeg i Gaar henviste ham til en Udtalelse i hans eget Blad fra 1885, og naar han i Dag sagde, at han ikke finder noget deri, der var stridende mod den Opfattelse, han har tilkendegivet baade i Gaar og i Dag, saa maa jeg sige, at jeg naturligvis ikke har haft hans Blad ved Haanden, men jeg skal med Fornøjelse være det ærede Medlem behjælpelig med at finde en saadan Udtalelse, og jeg haaber, at det ved fælles Hjælp meget let skal lykkes os at finde en saadan. (Eh. Nielsen: Det kommer ikke mig ved!) Det ærede Medlem siger, det kommer ikke ham ved. Jeg forsiaar ikke, at det, som det ærede Medlem skriftlig og for Resten ogsaa mundtlig har udtalt i Fortiden, ikke skulde komme ham ved.

Den ærede Ordfører fandt ikke Anledning til at komme videre ind paa de foreliggende Ændringsforslag, han vilde blot anbefale dem alle til Tingets Belvilje. Jeg skal for saa vidt følge den ærede Ordførers Eksempel, idet jeg ikke her vidtløftig skal komme ind paa nogen Omtale af alle Ændringsforslagene, men jeg skal blot sige, at jeg gaar at stemme mod dem alle sammen. — Der er dog nogle enkelte, jeg har lyst at gøre nogle saa korte Bemærkninger om, nemlig Ændringsforslagene Nr. 48, 50, 51 og 55, og for Resten er der maafft ogsaa nogle enkelte andre under det følgende Afnit af Finansloven, under Marineministeriet, som komme ind under samme Kategori, nemlig Forslag, som angaa Kjøbenhavns Befæstning. Jeg skal ikke følge den ærede foregaaende Taler i at komme ind paa almindelige Betragtninger om Kjøbenhavns Befæst-

ning. Jeg skal lade alle de Grunde, som i den Henseende ere anførte fra vor Side derimod, ligge, da de maa anses for bekendte fra tidligere Forhandlinger om denne Sag. Jeg skal kun i Forbigaaende anføre, at vi have fremsat for flere Aar siden som en Hovedgrund, at Kjøbenhavns Befæstning vil være paa Landets materielle Kraft. Jeg tror, at Kendsgerningerne nu saa temmelig bære Vidnesbyrd om, at vi den Gang have talt Sandhed; nu staa vi jo saaledes, at Statskassen er omtrent tom, man maa holde op af den Grund med det provisoriske Fæstningsbyggeri. Og vi staa jo saaledes, at naar vi tale om Fyldestgørelsen af økonomiske Formaal, saa forlanger man Statslaan. Vi staa endvidere over for den Kendsgerning, at Formuesforholdene hos den almindelige Befolkning i Landet gaar mere og mere tilbage. Jeg tror, man har Ret til at sige, at man kan gaa til omtrent hvilken som helst Landskommune i Landet og sammenligne dennes Formuesforhold nu med, hvorledes de vare for blot 10—15 Aar tilbage, saa vil man lægge Mærke til en betænkelig Forskel. Men jeg skal som sagt ikke dvæle videre ved den Kendsgerning, som jeg tror er en uimodstændig Sandhed, at Fæstningen tørrer Landets materielle Kraft. Ikke heller skal jeg tale om de militære Grunde, vi have at indvende mod Kjøbenhavns Befæstning, og ej heller om de politiske Grunde, som i Almindelighed have været omtalte under tidligere Forhandlinger fra vor Side. Men en særlig Betragtning, som gøres gældende over for disse Anlæg og over for Kjøbenhavns Befæstning, er deres provisoriske Karakter, nemlig dette, at Befæstningen staa som en fuldbyrdet Kendsgerning uden Lovgivningens Samtykke. Lad mig sætte et Djeblit, at de Herrer havde Ret i deres Betragtning, og at jeg havde Uret i min, lad mig sætte, at Kjøbenhavns Befæstning var virkelig til Gavn for vort Land og vilde virkelig være forsvaret for vort Land, saa bortfalder dog Betydningen deraf, naar det er en Kendsgerning, at Kjøbenhavns Befæstning staa nu opført, helt eller delvis, uden Lovgivningsmagtens Samtykke. Jeg hører til de Menneker, der nære den Anskuelse — man kalde den enfoldig, om man vil, men jeg lever nu paa den og tror paa den — at Fædrene havde Ret, naar de sagde i gamle Dage: Med Lov skal man Lov bygge. Jeg tror paa, at skal man bygge noget op, der er til Lykke og Velsignelse for vort Folk og Land, skal det først og fremmest være opført paa Lovens Grund. Jeg tror paa, at Respekt for Loven er en af de helligste og